

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Agata Zielińska

przy udziale oskarżyciela publicznego z Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. P. G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 2 marca, 20 kwietnia i 27 czerwca 2017 roku sprawy

P. Z., syna Z. i M.,

urodzonego dnia (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 26.10.2013 r. do 26.07.2014 r. w G. jako osoba odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się ze zobowiązań podatkowych w (...) P. Z. i sp. jawna, NIP 957 075 52 37 z siedzibą w G. przy ul. (...), podatnika podatku o towarów i usług, działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wbrew art. 103 ust. 2 oraz art. 99 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) uchylał się od opodatkowania poprzez nieujawnienie przedmiotu i podstawy opodatkowania oraz niezłożenie w terminie ustawowym (do 25. dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy) do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7K za III i IV kwartał 2013 r. oraz I i II kwartał 2014 r. (deklaracja za III. kw (...) r. została złożona po terminie w dniu 27.02.2014 r., deklaracja za IV kw. 2013 r. została złożona po terminie w dniu 27.02.2014 r., deklaracja za I kw. 2014 r. została złożona po terminie w dniu 25.09.2014 r., deklaracja za II kw. 2014 r. złożona po terminie w dniu 25.09.2014 r.) przez co doszło do narażenia na uszczuplenie podatku w łącznej kwocie 38.544,00 zł,

tj. o czyn z art. 54 §1 i 2 k.k.s w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s.,

2. w okresie od 26.10.2014 r. do 26.01.2015 r. w G. jako osoba odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się ze zobowiązań podatkowych w (...) P. Z. i sp. jawna, NIP 957 075 52 37 z siedzibą w G. przy ul. (...), podatnika podatku o towarów i usług, wbrew art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uparczywie nie wpłacał w terminie ustawowym (do 25. dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług za: III i IV kwartał 2004 r. w łącznej kwocie 21.805,00 zł, wynikającego ze złożonych w terminie ustawowym w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w G. deklaracji VAT-7K za: III i IV. kw. 2014 r.

tj. o czyn z art. 57 §1 k.k.s w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s.,

3. w okresie od 26.14.2014 r. do 26.07.2014 r. w G. P. Z. prowadząc działalność gospodarczą jako P.H.U. (...), jako podatnik podatku od towarów i usług, działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wbrew art. 103 ust. 2 oraz art. 99 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) uchylał się od opodatkowania poprzez nieujawnienie przedmiotu i podstawy opodatkowania oraz niezłożenie w terminie ustawowym (do 25. dnia miesiąca następującego

po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy) do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7K za I i II kwartał 2014 r. (deklaracje za I. i II. kw. 2014 r. zostały złożone po terminie w dniu 25.09.2014 r. przez co doszło do narażenia na uszczuplenie podatku w łącznej kwocie 4.447,00 zł,

tj. o czyn z art. 54 §1 i 3 k.k.s w zw. z art. 6 §2 k.k.s.,

I. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I. aktu oskarżenia przestępstwa skarbowego, które kwalifikuje z art. 54 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 §2 k.k.s., art. 23 §1, §3 k.k.s., skazuje oskarżonego na karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (sto złotych);

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II. aktu oskarżenia wykroczenia skarbowego, które kwalifikuje z art. 57 §1 k.k.s w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s.;

III. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III. aktu oskarżenia wykroczenia skarbowego, które kwalifikuje z art. 54 §1 i 3 k.k.s w zw. z art. 6 §2 k.k.s.;

IV. przy zastosowaniu art. 50 §1 k.k.s. na podstawie art. 48 §1 i 4 k.k.s. za wykroczenia skarbowe przypisane oskarżonemu w punktach II. i III. wyroku wymierza oskarżonemu grzywnę w kwocie 2.000 zł (dwa tysiące złotych);

V. zasądza do Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (2) kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote dwadzieścia cztery grosze) brutto za obronę udzielną oskarżonemu z urzędu przed Sądem I instancji;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.676,90 zł (tysiąc sześćset siedemdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem kosztów sądowych w tym opłata w wysokości 500 zł (pięćset złotych).

Sygn. akt II K 1337/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. Z. jest (...) spółki jawnej (...). Spółka jest podatnikiem podatku VAT i, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, w latach 2013-2015 dokonywała odpłatnych dostaw towarów. Mimo to, w okresie od października 2013 roku do lipca 2014 roku nie złożyła w ustawowym terminie, tj. do 25. dnia miesiąca następnego po kwartale w którym doszło do dostawy towarów, do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., deklaracji dla podatku od towarów i usług dotyczących tego okresu. I tak:

- deklaracje za III i IV kwartał 2013 roku złożyła 27 lutego 2014 roku, mimo, że terminy upłynęły odpowiednio 15 października 2013 roku i 27 stycznia 2014 roku;
- deklaracje za I i II kwartał 2014 roku złożyła dnia 25 września 2014 roku mimo, że terminy upłynęły odpowiednio 25 kwietnia 2014 roku i 25 lipca 2014 roku;

W wymienionym okresie, A. Ego sp.j. nie wpłaciła we wskazanych terminach, na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G., należnego podatku VAT, tj.:

- 25 października 2013 nie wpłaciła kwoty 11.021 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w III kwartale 2013 roku;
- 27 stycznia 2014 roku nie wpłaciła kwoty 9.935 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w IV kwartale 2013 roku;

- 25 kwietnia 2014 roku nie wpłaciła kwoty 7.214 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w I kwartale 2014 roku;
- 25 lipca 2014 roku nie wpłaciła kwoty 8.316 złotych z łącznej kwoty 10.374 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w II kwartale 2014 roku (podatek VAT za II kwartał 2014 roku w kwocie 2.058 zł spółka wpłaciła przed upływem ustawowego terminu, tj. 26 maja 2014 roku).

Po upływie ustawowych terminów A. Ego sp.j. dokonała częściowych wpłat na poczet wymienionych wyżej zobowiązań podatkowych:

- 4 marca 2014 roku wpłaciła kwotę 1.980,50 zł tytułem podatku VAT za IV kwartał 2013 roku;
- w dniach 6 listopada 2013 roku i 2 grudnia 2013 roku wpłaciła łącznie kwotę 11.200 zł tytułem podatku VAT za IV kwartał 2013 roku;
- 14 maja 2014 roku wpłaciła kwotę 2.389 zł tytułem podatku VAT za I kwartał 2014 roku;

Dowody: lista zaległości – k. 2; pismo wyjaśniające k. 4, 14; 11, 15; zestawienie wpłat – k. 5, 12, 18; deklaracje VAT-7K – k. 6-8, 13; wydruki deklaracji – k. 123-129; informacja o zaległościach k. 29, 36-37; zestawienie danych z deklaracji k. 77;

W okresie od października 2014 roku do stycznia 2015 roku A. Ego sp.j. nie wpłaciła w ustawowym terminie, tj. do 25. dnia miesiąca następnego po kwartale w którym doszło do dostawy towarów, na rachunek bankowy Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. należnego podatku VAT w łącznej kwocie, tj.:

- 26 października nie wpłaciła kwoty 12.976 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w III kwartale 2014 roku;
- 25 stycznia 2015 roku nie wpłaciła kwoty 8.829 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w IV kwartale 2014 roku.

Po upływie ustawowych terminów A. Ego sp.j. dokonała częściowych wpłat na poczet wymienionych wyżej zobowiązań podatkowych:

- w dniach 26 listopada 2014 roku, 1 grudnia 2014 roku i 29 grudnia 2014 roku wpłaciła łącznie kwotę 9926,82 zł tytułem podatku VAT za III kwartał 2014 roku;
- w dniach 24 lutego 2015 roku i 25 lutego 2015 roku wpłaciła łącznie kwotę 7.952,69 zł tytułem podatku VAT za IV kwartał 2014 roku.

Dowody: lista zaległości – k. 2; informacja o zaległościach k. 29, 36-37; deklaracje k. 130–131; zestawienie danych z deklaracji k. 77;

P. Z. prowadził również działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. (...) P. Z.. W ramach tej działalności gospodarczej dokonywał odpłatnych dostaw towarów. Mimo to, w okresie od kwietnia 2015 roku do lipca 2014 roku nie złożyła w ustawowym terminie, tj. do 25. dnia miesiąca następnego po kwartale w którym doszło do dostawy towarów, do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., deklaracji dla podatku od towarów i usług dotyczących tego okresu. I tak:

- deklarację za I kwartał 2014 roku złożyła 25 września 2014 roku, mimo, że termin upłynął 25 kwietnia 2014 roku
- deklarację za II kwartał 2014 roku złożyła 25 września 2014 roku, mimo, że termin upłynął 25 lipca 2014 roku;

W wymienionym okresie, P. Z. nie wpłacił we wskazanych terminach, na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G., należnego podatku VAT, tj.:

- 25 kwietnia 2014 nie wpłaciła kwoty 2.389 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w I kwartale 2013 roku;

25 lipca 2014 roku nie wpłacił kwoty 2.058 złotych tytułem podatku VAT za dostawę towarów w II kwartale 2013 roku;

Po upływie ustawowych terminów P. Z. dokonał całkowitej spłaty wymienionych wyżej zobowiązań podatkowych:

- 7 maja 2014 roku wpłacił kwotę 2.400 zł tytułem podatku VAT za I kwartał 2014 roku;
- w dniach 22 i 9 września 5 roku wpłaciła łącznie kwotę 2.100 zł tytułem podatku VAT za II kwartał 2013 roku

Dowody: zawiadomienia karnoskarbowe – k. 19, 22; deklaracje VAT-7K – k. 16-17v; czynny żal k. 20, 23; zestawienie wpłat k. 21; zestawienie wpłat – k. 24; wydruki deklaracji – k. 132-133; zestawienie danych z deklaracji k. 78-79;

W okresie od 2013 do 2015 roku P. Z. osobiście zajmował się sprawami finansowymi A. Ego sp. j. oraz przedsiębiorstwa P.H.U. (...). Regulował zobowiązania. Wykonywał przelewy bankowe. Składał deklaracje podatkowe. W okresie objętym zarzutami, oskarżony korzystał z usług (...). P. Z. nie udzielił A. G. pełnomocnictwa do składania deklaracji

Dowody: zeznania świadka P. K. – k. 38v-39; zeznania świadka A. B. – k. 41v-42; zeznania świadka S. T. – k. 66v-67; umowa zlecenia – k. 117; deklaracje VAT-7K – k. 16-17v;

Według stanu na dzień 12 października 2015 roku A. Ego sp.j. posiadała wymagalne wierzytelności z tytułu umów zawartych z kontrahentami w roku 2012 i w latach późniejszych. W związku z tymi zaległościami, spółka znalazła się w trudnej sytuacji finansowej.

Dowody: zestawienie wierzytelności – k. 43; dokumenty ze spraw cywilnych i komorniczych – k. 45-59; faktury – k. 60-63;

Do 14 marca 2016 roku P. Z. oraz A. Ego sp.j. spłacili wszelkie zaległości podatkowe.

Dowód: notatka urzędowa – k. 74; pismo naczelnika Urzędu Skarbowego w G. – k.189;

Według biegłych z zakresu psychiatrii, oskarżony P. Z. nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Brak jest podstaw do przyjęcia, że w inkryminowanym czasie znajdował się w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych. W okresie od 2011 roku leczył się z powodu depresji. Stwierdzone zaburzenia nerwicowe nie mają wpływu na ocenę jego poczytalności. W odniesieniu do zarzucanych czynów, oskarżony nie miał zniesionej, ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia biegłych z zakresu psychiatrii – k. 198-199;

P. Z. był dotąd karany.

Dowód: karta karna – k. 186-188;

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na dokumentach urzędowych i prywatnych, a częściowo także na wyjaśnieniach oskarżonego P. Z..

Sąd oparł się na dokumentach urzędowych przywołanych w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności.

Sąd oparł się również na dokumentach prywatnych w postaci faktur, które wraz z dokumentami ze spraw cywilnych i egzekucyjnych potwierdziły złą sytuację finansową P. Z.. Wymienione faktury nie rodziły wątpliwości co do ich autentyczności i rzetelności, a nadto nie zostały zakwestionowane przez oskarżyciela.

Oskarżony P. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W swych wyjaśnieniach utrzymywał, że miał trudności w regulowaniu zobowiązań finansowych spółki, gdyż spółka miała trudności finansowe z uwagi na zaleganie w z płatnością faktur przez kontrahentów. On wówczas płacił pracownikom wynagrodzenia kosztem podatku VAT i swojego wynagrodzenia. Oskarżony stwierdził nadto, że to księgowa składała za niego deklaracje i on nie wie, dlaczego nie uczyniła tego w okresie objętym zarzutami. Odnosząc się do wyjaśnień odnośnie trudności finansowych przedsiębiorstw zarządzanych przez oskarżonego zauważyć należy, że wedle przedłożonych przez P. Z. dokumentów wiarygodności mu przysługujące wobec kontrahentów powstały w latach poprzedzających zdarzenia, których dotyczy zarzut oskarżenia. Stąd mając świadomość ewentualnych problemów z zatorami płatniczymi skarżący mógł na nie należycie zareagować (np. sprzedać wierzytelności, pozyskać dodatkowe finansowanie lub inwestora, wystąpić z wnioskiem o odroczenie należności publicznoprawnych lub rozłożenie ich na raty). Sąd nie dał także wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim utrzymywał, że nie składał deklaracji, lecz robiła to księgowa. Z informacji pozyskanej od Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. wynika bowiem, że oskarżony nie udzielił księgowej stosownego pełnomocnictwa (k. 189). W dodatku wszystkie deklaracje złożone przez oskarżonego po terminie zawierały jego podpis (k. 13, 16-17v). Oznacza to, że P. Z. miał wgląd w deklaracje i dokonywał ich akceptacji przed wysyłką. Z wyjaśnień oskarżonego, w powiązaniu z pozostałymi dowodami, można wręcz odnieść wrażenie, że księgowa celowo opóźniała wysyłanie deklaracji i ukrywała swoje zaniechania przed oskarżonym. Jak wynika natomiast z akt sprawy oskarżony osobiście zarządzał swoim przedsiębiorstwem i miał świadomość osiąganych przychodów. W ocenie Sądu oczywiste jest to, że jako osoba profesjonalnie zajmująca się prowadzeniem przedsiębiorstwa zdawał sobie sprawę, że prowadzona przez niego działalność prowadzi do zaistnienia zdarzeń rodzących obowiązek złożenia deklaracji podatkowych i zapłaty podatku. Nadto, jasne jest to, że mając kontrolę nad przedsiębiorstwem, w tym nad jego korespondencją, P. Z. musiał wiedzieć, że deklaracje podatkowe wymienione w zarzutach nie były składane do urzędu skarbowego w ustawowych terminach. W związku z tym, Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego uznając je jedynie za wyraz przyjętej przez niego linii obrony.

Ustalony stan faktyczny stanowił podstawę do przypisania oskarżonemu P. Z. czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

W odniesieniu do czynu zarzucanego P. Z. w punkcie I. aktu oskarżenia, przedmiotowe postępowanie wykazało, że w kolejnych miesiącach w okresie od października 2013 roku do lipca 2014 roku A. Ego sp.j. nie składała w ustawowych terminach, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym dokonano dostawy towarów (art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług), deklaracji dla podatku od towarów i usług, przez co nie ujawnił organom podatkowym podstaw opodatkowania. Co więcej, oskarżony nie wpłacał w tych terminach (art. 103 ust. 1 ustawy o VAT) należnego podatku VAT. Nie ulega wątpliwości, że w ten sposób doszło do narażenia należności publicznoprawnej na uszczuplenie. Wobec zaniechania płatności ze strony oskarżonego oraz niewiedzy organów podatkowych co do faktu zaistnienia podstaw opodatkowania, powstało bowiem zagrożenie, że należności te nie zostaną uiszczone. Łączna kwota narażenia (38.544 złote) nie przekroczyła dwustukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę za rok 2014 (336.000 zł). Była to zatem kwota małej wartości w rozumieniu kodeksu (art. 53 § 14 k.k.s.), co uzasadniało zakwalifikowanie tego czynu jako przestępstwo skarbowe z art. art. 54 § 2 k.k.s.

W odniesieniu do czynu zarzucanego P. Z. w punkcie II. aktu oskarżenia, należy wskazać, że w okresie od października 2013 roku do stycznia 2014 roku, spółka (...) sp. j. nie wpłaciła w terminie (tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy) należnego podatku od towarów i usług. Powtarzalność zachowań i stosunkowo długotrwałe opóźnienia w uiszczeniu należności publicznoprawnych wskazuje na to, że zaniechanie zapłaty podatku było uporczywe. W opisany wyżej sposób doszło zatem do wypełnienia znamion wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s.

W odniesieniu do czynu zarzucanego P. Z. w punkcie III. aktu oskarżenia, przedmiotowe postępowanie wykazało, że w okresie od kwietnia 2014 roku do lipca 2014 roku P. Z. nie składała w ustawowych terminach, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym dokonano dostawy towarów (art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług), deklaracji dla podatku od towarów i usług, przez co nie ujawnił organom podatkowym podstaw opodatkowania. Co więcej, oskarżony nie wpłacał w tych terminach (art. 103 ust. 1 ustawy o VAT) należnego podatku VAT. Podobnie jak w przypadku czynu z punktu I. aktu oskarżenia, nie ulega wątpliwości, że w ten sposób doszło do narażenia należności publicznoprawnej na uszczuplenie. Wobec zaniechania płatności ze strony oskarżonego oraz niewiedzy organów podatkowych co do faktu zaistnienia podstaw opodatkowania, powstało bowiem zagrożenie, że należności te nie zostaną uiszczone. Łączna kwota narażenia (4.447) nie przekroczyła ustawowego progu pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia w roku 2014 (8.400 zł.), co uzasadniało zakwalifikowanie tego czynu jako wykroczenie skarbowe z art. 54 § 1 w zw. z art. 54 § 3k.k.s.

Przepis art. 9 § 3 k.k.s. pozwala na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osoby, która była wprawdzie nie wypełniła osobiście znamion przestępstwa skarbowego, lecz która pełniła określoną funkcję na rzecz podmiotu zbiorowego, ponoszącego odpowiedzialność podatkową, tj. zajmowała się sprawami gospodarczymi, a w szczególności sprawami finansowymi tego podmiotu. P. Z., będąc współnikiem, pełnił taką funkcję w A. Ego sp.j. Przy czym przedmiotowe postępowanie wykazało, że rola oskarżonego w zarządzaniu przedsiębiorstwem nie była czysto formalna, gdyż faktycznie podejmował on decyzję w kwestiach finansowych spółki. W związku z powyższym, możliwe było pociągnięcie P. Z. do odpowiedzialności karnoskarbowej za czyny wymienione w akcie oskarżenia.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. P. Z. jest i już w trakcie popełnienia czynu był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynów przypisanych P. Z. nie był znaczny. Okres niewywiązywania się przez oskarżonego ze zobowiązań podatkowych był stosunkowo krótki, a poszczególne sumy zaległości nie były znaczne. Przy czym do nieuiszczenia przez oskarżonego podatku VAT przyczyniła się gorsza sytuacja majątkowa przedsiębiorstw. Nadto, przed wniesieniem sprawy do sądu, oskarżony uregulował wszelkie zaległości.

Sąd stwierdził, że wobec P. Z. zachodziły przesłanki do wydania wyroku skazującego. W związku z powyższym:

- w punkcie I. sentencji wyroku, za przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 30 stawek dziennych grzywny po 100 złotych grzywny;
- w punkcie IV. sentencji wyroku, za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. oraz wykroczenie skarbowe z art. 54 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2.000 złotych grzywny;

Na niekorzyść oskarżonego przemawia postać zamiaru – z wyjaśnień oskarżonego wynika, że dopuścił się zaległości podatkowych z premedytacją.

Na korzyść oskarżonego przemawia fakt, że przed wszczęciem postępowania sądowego spłacił zaległości publicznoprawne oraz fakt, że nie był dotąd karany. Za okoliczność łagodzącą w przypadku czynu wymienionego w punkcie II. aktu oskarżenia należy również uznać motywację oskarżonego, który, jak wynika z jego wyjaśnień, uchylał się od opodatkowania, chcąc zapewnić wypłatę wynagrodzeń.

W ocenie Sądu orzeczone kary grzywny spełnią cele kary w zakresie prewencji indywidualnej, gdyż wpłyną na oskarżonego wychowawczo, wywołując u niego przekonanie o nieopłacalności popełniania tego rodzaju przestępstw w przyszłości. Nadto, można żywić nadzieję, że zastosowane kary uczynią zadość wymaganiom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Liczba stawek dziennych wymierzonych w ramach kary grzywny orzeczonej za przestępstwo skarbowe, a także grzywna orzeczone kwotowo są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości społecznej przypisanych oskarżonemu czynów oraz stopnia jego zawinienia, jak też uwzględnia doraźną korzyść majątkową jaką przedsiębiorstwa zarządzane przez oskarżonego osiągnęły z przypisanych mu czynów.

Orzeczonych kar nie sposób uznać za nadmiernie surowe. Jak wskazano powyżej, Sąd uwzględnił szereg okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, całkowitą spłatę zobowiązań podatkowych oraz stosunkowo niewielkie sumy zaległości i krótkie okresy zwłoki. W przypadku czynu wymienionego w punkcie I. aktu oskarżenia, Sąd określił liczbę stawek dziennych grzywny na poziomie nieznacznie przekraczającym granicę dolną granicę ustawowego zagrożenia. Nadto, Sąd określił stawkę dzienną grzywny na poziomie nieznacznie przekraczającym dolną granicę wskazaną w art. 23 § 2 k.k.s. (56 zł, tj. 1/30 minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w roku 2014 – przy górnej granicy ustawowego zagrożenia na poziomie 22.400 zł złotych). Grzywny orzeczonej kwotowo za wykroczenia skarbowe również nie sposób uznać za wygórowaną.

W punkcie V. sentencji wyroku, zasądzono od Skarbu Państwa, na rzecz obrońcy oskarżonego P. Z., wynagrodzenie tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Przyznana kwota jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się w granicach określonych w rozporządzeniu przywołanym w tej części orzeczenia.

Sąd obciążył P. Z. kosztami procesu, albowiem swoim zachowaniem oskarżony przyczynił się do ich powstania. Oskarżony prowadzi działalność gospodarczą. Nie ulega wątpliwości, że jest w stanie ponieść koszty postępowania bez nadmiernego uszczerbku dla utrzymania siebie i swojej rodziny.